Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 14. januarja 2016*

„Kmetijstvo — Izvozno nadomestilo — Perutninsko meso — Izvedbena uredba, s katero je znesek nadomestila določen na 0 EUR — Ničnostna tožba — Predpis, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov — Neposredno nanašanje — Dopustnost — Člen 3(3) Uredbe (EU) št. 182/2011 — Obveznost obrazložitve — Člen 164(3) Uredbe (ES) št. 1234/2007 — Legitimno pričakovanje“

V zadevi T-397/13,

Tilly-Sabco s sedežem v Guerlesquinu (Francija), ki jo zastopajo R. Milchior, F. Le Roquais in S. Charbonnel, odvetniki,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Doux SA s sedežem v Châteaulinu (Francija), ki jo zastopa J. Vogel, odvetnik,

intervenientka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata D. Bianchi in K. Skelly, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Komisije (EU) št. 689/2013 z dne 18. julija 2013 o določitvi izvoznih nadomestil za perutninsko meso (UL L 196, str. 13),

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi A. Dittrich (poročevalec), predsednik, J. Schwarcz, sodnik, in V. Tomljenović, sodnica,

sodna tajnica: S. Bukšek Tomac, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. aprila 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo [1]

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, družba Tilly-Sabco, je družba, ki je dejavna zlasti na področju izvoza celih zamrznjenih piščancev v države Bližnjega vzhoda.

2 S to tožbo tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti akta, ki ga je sprejela Evropska komisija in s katerim je določila, da znesek izvoznih nadomestil v sektorju perutninskega mesa za tri kategorije celih zamrznjenih piščancev znaša 0 EUR.

3 Načela v zvezi z izvoznimi nadomestili so urejena v Uredbi Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT) (UL L 299, str. 1), kakor je bila spremenjena.

4 Poglavje III (Izvoz) iz dela III (Trgovina s tretjimi državami) Uredbe št. 1234/2007 vsebuje Oddelek II (Izvozna nadomestila), v katerem so urejena navedena nadomestila. Člen 162 te uredbe določa, da se lahko v obsegu, potrebnem, da se omogoči izvoz na podlagi kotacij ali cen proizvodov na svetovnem trgu in v okviru omejitev, ki temeljijo na sporazumih, sklenjenih v skladu s členom 218 PDEU, razlika med temi kotacijami ali cenami in cenami v Evropski uniji krije z izvoznimi nadomestili za proizvode, ki so med drugim iz sektorja perutninskega mesa.

5 V skladu s členom 164(1) Uredbe št. 1234/2007 so izvozna nadomestila enaka v vsej Uniji. V skladu z odstavkom 2 tega člena nadomestila določi Komisija bodisi v rednih časovnih presledkih bodisi – za nekatere proizvode – z javnim razpisom. V tem odstavku je določeno tudi, da se, kadar nista določena z razpisom, seznam proizvodov, za katere se dodeli izvozno nadomestilo, in znesek izvoznih nadomestil določita najmanj enkrat na tri mesece.

[…]

10 Z Izvedbeno uredbo (EU) št. 689/2013 z dne 18. julija 2013 o določitvi izvoznih nadomestil za perutninsko meso (UL L 196, str. 13, v nadaljevanju: izpodbijana uredba) je Komisija med drugim določila, da znesek izvoznih nadomestil za tri kategorije zamrznjenih piščancev, katerih številke so 0207 12 10 99 00, 0207 12 909190 in 0207 12 909990, znaša 0 EUR.

11 Znesek nadomestil za šest drugih proizvodov – predvsem piščančkov – naveden v Prilogi k izpodbijani uredbi, ki je bil že v Izvedbeni uredbi Komisije (EU) št. 1056/2011 z dne 20. oktobra 2011 o določitvi izvoznih nadomestil za perutninsko meso (UL L 276, str. 31) določen na 0 EUR, se ni spremenil.

12 V skladu s Prilogo k izpodbijani uredbi so namembne države, na katere se nanašajo izvozna nadomestila, predvsem države Bližnjega vzhoda.

13 Z izpodbijano uredbo je bila poleg tega razveljavljena Uredba št. 360/2013, ki je do tedaj določala zneske nadomestil za zadevni sektor.

[…]

Postopek in predlogi strank

17 Tožeča stranka je 6. avgusta 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

1 — Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

18 Tožeča stranka je istega dne z ločenim aktom v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za izdajo začasne odredbe, v katerem je Splošnemu sodišču v bistvu predlagala, naj odloži izvršitev izpodbijane uredbe do sprejetja končne odločbe v postopku v glavni stvari. Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 29. avgusta 2013 dovolil intervencijo Francoske republike v postopku za izdajo začasne odredbe v podporo predlogom tožeče stranke. Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 26. septembra 2013, Tilly– Sabco/Komisija (T-397/13 R, EU:T:2013:502), zavrnil predlog za izdajo začasne odredbe, odločitev o stroških pa je bila pridržana.

19 Z aktom, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vpisan 15. novembra 2013, je Doux SA, družba, ki je prav tako dejavna na področju izvoza celih zamrznjenih piščancev v države Bližnjega vzhoda, vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke v postopku v glavni stvari. Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 7. aprila 2014 to intervencijo dovolil.

20 Tožeča stranka je predlagala, naj se nekateri zaupni elementi iz replike in njenih prilog intervenientki ne sporočijo. Intervenientki so bile posredovane samo nezaupne različice navedenih pisanj in prilog, ki jih je predložila tožeča stranka. Intervenientka temu ni ugovarjala.

21 Intervenientka je intervencijsko vlogo vložila v za to določenem roku, Komisija pa je svoja stališča v zvezi s to vlogo predložila prav tako v določenem roku. Tožeča stranka stališč na to vlogo ni podala v za to določenem roku.

22 Na predlog sodnika poročevalca je Splošno sodišče odločilo, da začne ustni del postopka, in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 stranke pozvalo, naj pisno odgovorijo na vprašanja, in od Komisije zahtevalo, naj predloži nekatere dokumente. Stranke so ravnale v skladu s temi zahtevami v za to določenem roku.

23 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— ugotovi, da je tožba dopustna;

— izpodbijano uredbo razglasi za ničnо;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

24 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— ugotovi, da je tožba za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe, ki jo je vložila tožeča stranka, dopustna;

— izpodbijano uredbo razglasi za ničnо;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

25 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno ali jo zavrne kot neutemeljeno;

— pridrži odločitev o stroških.

Pravo

26 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov, ki zadevajo, prvi, bistveno kršitev postopka in zlorabo postopka, drugi, kršitev postopka in nepristojnost, tretji, neobstoj obrazložitve, četrti, napačno uporabo prava in očitno napako pri presoji ter, peti, kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj.

27 Komisija trdi, da tožba ni dopustna, ne da bi formalno vložila ugovor nedopustnosti. Meni, da tožeča stranka nima procesnega upravičenja, ker po njenem mnenju pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU niso izpolnjeni.

I – *Dopustnost*

28 Tožeča stranka ob podpori intervenientke trdi, da izpodbijana uredba pomeni predpis, ki se nanjo neposredno nanaša in ne potrebuje izvedbenih ukrepov v skladu s tretjim primerom iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. Podredno trdi, da se izpodbijana uredba nanjo neposredno in posamično nanaša v smislu drugega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

29 Najprej je treba preučiti, ali izpodbijana uredba pomeni predpis, ki se na tožečo stranko neposredno nanaša in ne potrebuje izvedbenih ukrepov.

A – *Obstoj predpisa*

30 Kar najprej zadeva vprašanje, ali izpodbijana uredba pomeni predpis v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, je treba navesti, da je treba pojem „predpisi“ v smislu te določbe razlagati tako, da se nanaša na splošne akte z izjemo zakonodajnih aktov (sodba z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, ZOdl., EU:C:2013:625, točka 61; sklep z dne 6. septembra 2011, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, T-18/10, ZOdl., EU:T:2011:419, točka 56, in sodba z dne 25. oktobra 2011, Microban International in Microban (Europe)/Komisija, T-262/10, ZOdl., EU:T:2011:623, točka 21).

31 Kot je tožeča stranka pravilno poudarila, je nek akt splošen, kadar se uporablja v objektivno opredeljenih okoliščinah in povzroča pravne učinke za splošno in abstraktno določeno kategorijo oseb (sklep z dne 8. aprila 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisija, C-503/07 P, ZOdl., EU:C:2008:207, točka 71, in zgoraj v točki 30 navedena sodba Microban International in Microban (Europe)/Komisija, EU:T:2011:623, točka 23). V obravnavani zadevi je treba navesti, da je izpodbijana uredba splošen akt, ker določa znesek izvoznih nadomestil za splošno in abstraktno opredeljeno kategorijo gospodarskih subjektov, to je za vse gospodarske subjekte, ki zadevne proizvode izvažajo v države, na katere se nanaša navedena uredba.

32 Ker izpodbijana uredba ni bila sprejeta niti v rednem niti v posebnem zakonodajnem postopku v smislu člena 289, od (1) do (3), PDEU (glej v tem smislu sklep z dne 4. junija 2012, Eurofer/Komisija, T-381/11, ZOdl., EU:T:2012:273, točka 44), je ta uredba predpis v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

33 Poleg tega Komisija potrjuje, da je izpodbijana uredba predpis.

B – *Neposredno nanašanje na tožečo stranko*

34 Nobenega razloga ni, da bi se pojem neposrednega nanašanja, ki se v zvezi s predpisi zahteva v okviru tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, razlagal drugače kot se isti pojem razlaga v okviru drugega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, to je v zvezi z akti, ki se na fizične ali pravne osebe „neposredno in posamično“ nanašajo (glej v tem smislu sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Telefónica/Komisija, C-274/12 P, ZOdl., EU:C:2013:204, točka 59).

35 Pogoj neposrednega nanašanja zahteva, prvič, da ima sporni ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika in, drugič, da naslovnikom tega ukrepa, ki so zadolženi za njegovo izvedbo, ne pušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na sporni ureditvi brez uporabe drugih izvedbenih pravil (glej zgoraj v točki 30 navedeno sodbo Microban International in Microban (Europe)/Komisija, EU:T:2011:623, točka 27 in navedena sodna praksa).

36 V obravnavani zadevi ima izpodbijana uredba neposredni pravni učinek na tožečo stranko, saj ta ne more več prejemati izvoznih nadomestil v pozitivnem znesku za svoj izvoz celih zamrznjenih piščancev v države Bližnjega vzhoda. Ker je bil v izpodbijani uredbi znesek izvoznih nadomestil določen na 0 EUR, ta uredba v zvezi s tem nacionalnim organom, pristojnim za dodeljevanje nadomestil, ne pušča nikakršne diskrecijske pravice. Tudi če bi nacionalni organ dodelil izvozno nadomestilo, bi to avtomatično znašalo 0 EUR, saj izpodbijana uredba nacionalnim organom ne pušča nobene diskrecijske pravice, v okviru katere bi lahko določili izvozno nadomestilo v pozitivnem znesku.

37 Izpodbijana uredba se torej na tožečo stranko neposredno nanaša.

38 Poleg tega je Komisija v odgovoru na vprašanje, ki ji je bilo v zvezi s tem postavljeno na obravnavi, odgovorila, da ne izpodbija neposrednega nanašanja na tožečo stranko, kar je bilo zabeleženo v zapisniku o obravnavi.

C – *Obstoj akta, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov*

39 Pojem predpisov, ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov, v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU je treba razlagati glede na cilj te določbe, ki je, kot je razvidno iz ozadja njenega nastanka, v preprečevanju tega, da bi moral posameznik kršiti pravo, da bi lahko imel dostop do sodišča. Če ima predpis neposredne učinke na pravni položaj fizične ali pravne osebe, ne da bi potreboval izvedbene ukrepe, bi bila lahko ta oseba prikrajšana za učinkovito sodno varstvo, če pred sodiščem Unije ne bi imela neposrednega pravnega sredstva za izpodbijanje zakonitosti navedenega predpisa. Ob neobstoju izvedbenih ukrepov bi namreč fizična ali moralna oseba, čeprav bi se zadevni akt neposredno nanašal nanjo, sodni nadzor nad tem aktom dosegla šele po tem, ko bi kršila določbe navedenega akta s sklicevanjem na njihovo nezakonitost v okviru postopkov, sproženih zoper njo pred nacionalnimi sodišči (sodba z dne 19. decembra 2013, Telefónica/Komisija, C-274/12 P, ZOdl., EU:C:2013:852, točka 27).

40 Sodišče je tudi pojasnilo, da je, kadar predpis potrebuje izvedbene ukrepe, sodni nadzor nad spoštovanjem pravnega reda Unije zagotovljen ne glede na to, ali navedeni ukrepi izhajajo iz Unije ali iz držav članic. Fizične ali pravne osebe, ki zaradi pogojev za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU predpisa Unije pri sodišču Unije ne morejo izpodbijati neposredno, so pred uporabo takega akta zaščitene tako, da lahko izpodbijajo izvedbene ukrepe, ki jih ta akt zajema (zgoraj v točki 39 navedena sodba Telefónica/Komisija, EU:C:2013:852, točka 28).

41 Za presojo vprašanja, ali predpis potrebuje izvedbene ukrepe, se je treba navezati na položaj osebe, ki se sklicuje na pravico do tožbe na podlagi tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. Vprašanje, ali zadevni akt potrebuje izvedbene ukrepe v razmerju do drugih posameznikov, torej ni upoštevno. Poleg tega se je treba omejiti izključno na predmet tožbe (zgoraj v točki 39 navedena sodba Telefónica/Komisija, EU:C:2013:852, točki 30 in 31).

42 Čeprav je iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 39, razvidno, da je pojem predpisov, ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov, treba razlagati glede na cilj te določbe, ki je zagotoviti učinkovito sodno varstvo, pa to ne pomeni, da je treba ta pojem preučiti izključno glede na ta cilj. Ni se namreč mogoče opredeliti do objektivnega merila dopustnosti, to je pogoja obstoja predpisa, ki potrebuje izvedbene ukrepe, zgolj na podlagi odgovora na vprašanje, ali ima tožeča stranka učinkovito sodno varstvo.

43 Glede na besedilo tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU je treba preučiti tudi, ali zadevni predpis „potrebuje“ ukrepe za svojo izvedbo. To pomeni, da lahko izvedbene ukrepe v smislu te določbe pomenijo zgolj ukrepi, ki jih organi ali telesa Unije in nacionalni organi sprejmejo pri običajnem delovanju. Kadar organi ali telesa Unije in nacionalni organi pri običajnem delovanju ne sprejmejo nobenega ukrepa za izvedbo predpisa in za konkretizacijo njegovih posledic za vsakega od zadevnih gospodarskih subjektov, ta predpis ne „potrebuje“ izvedbenih ukrepov.

44 Treba je poudariti, da v skladu s tretjim primerom iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ne zadošča, da bi predpis „lahko potreboval“ izvedbene ukrepe, temveč je nujno, da izvedbene ukrepe „potrebuje“.

45 Besedila tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU v drugih jezikovnih različicah Pogodbe DEU, kot sta angleška (does not entail implementing measures) ali nemška različica (keine Durchführungsmaßnahmen nach sich ziehen), potrjujejo, da mora iti za ukrepe, ki naravno sledijo predpisu. Ne zadošča, da ima gospodarski subjekt možnost, da od uprave umetno zahteva, naj sprejme ukrep, zoper katerega je možno pravno sredstvo, ker tak ukrep ne pomeni ukrepa, ki ga predpis „potrebuje“.

46 Tako je treba preučiti, ali bodo organi pri običajnem delovanju sprejeli ukrepe za izvedbo izpodbijane uredbe.

47 V skladu s členom 167(1) Uredbe št. 1234/2007 se lahko izvozna nadomestila odobrijo samo na podlagi zahteve za izvozno dovoljenje in predloženega izvoznega dovoljenja. Člen 4(1) Uredbe Komisije (ES) št. 612/2009 z dne 7. julija 2009 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL L 186, str. 1) določa, da se razen pri izvozu blaga pravica do nadomestila pridobi ob predložitvi izvoznega dovoljenja z vnaprejšnjo določitvijo nadomestila. Kot poudarja Komisija, je treba zahtevo vložiti pri nacionalnih organih, izvozno dovoljenje z vnaprejšnjo določitvijo nadomestila pa prav tako izdajo ti organi.

48 Poleg tega v skladu s členom 46(1) Uredbe št. 612/2009 nadomestilo plača država članica, na katere ozemlju je bila sprejeta izvozna deklaracija, samo na posebno zahtevo izvoznika.

49 Poleg tega je treba navesti, da se v skladu s členom 1(2)(b)(ii) Uredbe Komisije (ES) št. 376/2008 z dne 23. aprila 2008 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode (UL L 114, str. 3) dovoljenje v primeru izvoza predloži za „proizvode iz člena 162(1) Uredbe (ES) št. 1234/2007, za katere je določeno izvozno nadomestilo, tudi, če je izvozno nadomestilo nič ali je bila določena izvozna dajatev“.

50 Poleg tega člen 1(4) Uredbe št. 376/2008 določa, da „[z]a namene sistema izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi iz odstavka 1, kadar je bil določen znesek nadomestila za proizvode, ki niso našteti v delu II Priloge II, in kadar nosilec dejavnosti ne zahteva nadomestila, se od navedenega nosilca dejavnosti ne sme zahtevati predložitev dovoljenja ali potrdila za izvoz zadevnih proizvodov“.

51 V obravnavani zadevi med strankama ni sporno, da za zadevne proizvode ni bilo treba pridobiti izvoznega dovoljenja, da bi se jih lahko izvažalo brez prejemanja izvoznih nadomestil.

52 Komisija navaja, da tudi kadar je v uredbi znesek izvoznih nadomestil določen na 0 EUR, gospodarskemu subjektu „nič ne preprečuje“ vložitve zahtevo za izdajo izvoznega dovoljenja, saj se z izdajo izvoznega dovoljenja v skladu s členom 7(1) Uredbe 376/2008 pridobi pravica do izvoza, ki gospodarski subjekt ščiti pred vsakim tveganjem v primeru, da se Unija odloči naložiti dodatne dajatve, prepoved izvoza ali kakršen koli drug podoben ukrep.

53 Vendar vprašanje, ki je upoštevno za določitev, ali izpodbijana uredba „potrebuje“ izvedbene ukrepe, ni vprašanje, ali gospodarskim subjektom nič ne preprečuje vložitve zahteve za izvozno dovoljenje, v katerem se vnaprej določijo izvozna nadomestila, temveč vprašanje, ali gospodarski subjekti pri običajnem delovanju vlagajo take zahteve.

54 V zvezi s tem je treba navesti, da ker pridobitev izvoznega dovoljenja ni obvezna in ker bodo izvozna nadomestila, ki jih je mogoče določiti, vsekakor znašala 0 EUR, zadevni gospodarski subjekti pri običajnem delovanju pri nacionalnih organih ne bodo vlagali zahtev za izvozna dovoljenja, v katerih se vnaprej določijo izvozna nadomestila.

55 Tožeča stranka v repliki upravičeno poudarja, da je bilo leta 2013 tveganje uvedbe izvozne dajatve ali celo prepovedi izvoza med vložitvijo zahteve za izvozno nadomestilo in dejanskim izvozom v zadevnem sektorju zgolj teoretično. Ker so bili namreč zadevni proizvodi vse do izdaje izpodbijane uredbe upravičeni do izvoznih nadomestil v pozitivnem znesku, ni bilo mogoče predvidevati, da bi Komisija v bližnji prihodnosti uvedla izvozno dajatev ali celo določila prepoved izvoza. Komisija poleg tega ne trdi, da je tako tveganje obstajalo.

56 Komisija tudi priznava, da se v sektorju perutnine niso vlagale zahteve za izvozna dovoljenja po določitvi nadomestil na 0 EUR v izpodbijani uredbi.

57 Kar zadeva navedbe Komisije, da pa so se v sektorjih žit in sladkorja zahteve za izvozna dovoljenja vlagale kljub določitvi zneska izvoznih nadomestil na 0 EUR, je treba ugotoviti, da Komisija ni navedla nobene podrobnosti, na podlagi katere bi bilo mogoče preučiti razloge, iz katerih so gospodarski subjekti v drugih sektorjih vlagali take zahteve, in oceniti, ali je bil položaj v sektorju perutnine primerljiv. Komisija je poleg tega na obravnavi priznala, da do takih zahtev v zadnjem času ni prihajalo.

58 Ker je bil v izpodbijani uredbi znesek izvoznih nadomestil določen na 0 EUR in ker za izvoz zadevnih proizvodov ni treba predložiti izvoznega dovoljenja, se pri nacionalnih organih zahteve za izvozna dovoljenja pri običajnem delovanju ne bodo vlagale. Ker ne bo zahtev za izvozna dovoljenja, v katerih se vnaprej določijo izvozna nadomestila, nacionalni organi ne bodo sprejemali nobenih ukrepov za izvedbo izpodbijane uredbe. Ti torej takih ukrepov ne bodo sprejemali pri običajnem delovanju. Tako ne bo obstajal noben ukrep, ki bi konkretiziral posledice, ki jih ima izpodbijana uredba za različne zadevne gospodarske subjekte.

59 Nenaravno bi bilo ugotoviti, da izpodbijana uredba potrebuje izvedbene ukrepe zgolj zato, ker gospodarski subjekti lahko vložijo zahteve za izvozna dovoljenja, v katerih se vnaprej določijo izvozna nadomestila, in s tem nacionalne organe obvežejo, da sprejmejo ukrepe za izvedbo izpodbijane uredbe, to je dodelijo izvozna nadomestila v znesku 0 EUR. Gospodarski subjekti namreč nimajo nobenega razloga za tako ravnanje in tega pri običajnem delovanju tudi ne počnejo.

60 Komisija priznava, da bi bilo preveč od gospodarskega subjekta zahtevati, naj vloži zahtevo za izvozno dovoljenje zgolj zato, da pridobi dostop do sodišča. V odgovoru na pisno vprašanje, ki ga je v zvezi s tem postavilo Splošno sodišče, tudi priznava, da „v neki meri“ določitev zneska izvoznih nadomestil

na 0 EUR v uredbi pomeni akt, ki ob običajnem delovanju ne bo zahteval, da neki organ sprejme kakršen koli akt za njegovo izvedbo, ker gospodarski subjekt *a priori* ne potrebuje nobenega akta, da lahko izvaža brez nadomestil.

61 Komisija vseeno meni, da bi v obravnavani zadevi zahteva za izvedbeni akt, ki se običajno ne zahteva, lahko bila vložena zgolj za pridobitev dostopa do sodišča. Ugotavlja, da bi tožeča stranka lahko vložila zahtevo za izvozno dovoljenje, s katerim bi pridobila pravico do izvoznega nadomestila v znesku 0 EUR, in da bi lahko, potem ko bi dokazala izvoz v dovoljenju navedenih proizvodov, pred nacionalnim sodiščem izpodbijala dodelitev nadomestila v znesku 0 EUR na podlagi domnevne nezakonitosti izpodbijane uredbe.

62 Vendar prav dejstvo, da bi bila zahteva vložena pri nacionalnem organu zgolj z namenom pridobitve dostopa do sodišča, pomeni, da ta zahteva pri običajnem delovanju ne bi bila vložena. Ker nacionalni organ nima druge možnosti, kot da določi nadomestilo v znesku 0 EUR, izvoznik v teh okoliščinah ne more imeti nobenega interesa za to, da nacionalni organ določi nadomestilo, razen da bi „umetno“ dosegel sprejetje akta, zoper katerega je mogoče vložiti tožbo.

63 Iz zgornjih navedb je razvidno, da izpodbijana uredba ne „potrebuje“ izvedbenih ukrepov.

64 Te ugotovitve ne omaja argument Komisije, da bi bilo protislovno dopustnost tožbe pogojiti z višino nadomestil in ugotoviti, da v primeru določitve zneska nadomestil na 0 EUR uredba ne potrebuje izvedbenih ukrepov, medtem ko bi v primeru določitve teh nadomestil v znesku, večjem od nič, izpodbojni akt bil izvedbeni akt na nacionalni ravni.

65 Vprašanje, ali predpis potrebuje izvedbene ukrepe, je namreč treba preučiti ob upoštevanju vseh okoliščin obravnavane zadeve. Treba je navesti, da se je za presojo vprašanja, ali predpis potrebuje izvedbene ukrepe, treba navezati na položaj osebe, ki se sklicuje na pravico do tožbe (glej točko 41 zgoraj). Tako je mogoče, da bi isto uredbo nekateri gospodarski subjekti lahko izpodbijali pred Splošnim sodiščem, ker se na njih neposredno nanaša in v zvezi z njimi ne potrebuje izvedbenih ukrepov, medtem ko v zvezi z drugimi gospodarskimi subjekti ta uredba potrebuje izvedbene ukrepe. *A fortiori* ni izključeno, da uredba, ki nadomestila določa v znesku 0 EUR, ne potrebuje izvedbenih ukrepov, medtem ko jih „podobna“ uredba, ki nadomestila določa v pozitivnem znesku, potrebuje.

66 Tako ni treba preučiti utemeljenosti argumentov tožeče stranke, da tudi če bi vložila zahtevo za izvozno dovoljenje, v katerem se vnaprej določijo izvozna nadomestila, vseeno pred nacionalnim sodiščem ne bi mogla izpodbijati akta, sprejetega na nacionalni ravni, s katerim so bila dodeljena izvozna nadomestila v znesku 0 EUR.

67 Poleg tega ni treba preučiti argumentov tožeče stranke, da se izpodbijana uredba nanjo posamično nanaša.

68 Iz zgornjih navedb je razvidno, da je tožba dopustna, ker je izpodbijana uredba predpis, ki se na tožečo stranko neposredno nanaša in ne potrebuje izvedbenih ukrepov.

II – *Utemeljenost*

A – *Prvi tožbeni razlog: bistvena kršitev postopka in zloraba postopka*

69 Prvi tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov. Prvi del zadeva neupoštevanje postopka, predvidenega v Uredbi (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, str. 13), drugi pa protislovje med uporabljenim postopkom in določbami iz zadevnega besedila.

1. Prvi del prvega tožbenega razloga: neupoštevanje postopka, predvidenega v Uredbi št. 182/2011

70 Tožeča stranka ob podpori intervenientke trdi, da Komisija s tem, ko je izpodbijano uredbo predstavila šele na seji upravljalnega odbora, ni spoštovala pravil iz člena 3(3) Uredbe št. 182/2011. Komisija naj članom upravljalnega odbora ne bi zagotovila vseh elementov, ki bi jim „omogoč[ili], da čim prej in učinkovito preučijo osnutek izvedbenega akta in izrazijo svoja stališča“ v smislu člena 3(3) Uredbe št. 182/2011.

71 Komisija nasprotuje argumentaciji tožeče stranke in intervenientke.

72 Najprej je treba navesti, da je tožeča stranka sprva navedla, da se prvi tožbeni razlog v celoti nanaša na zlorabo postopka.

73 Vendar tožeča stranka s prvim delom prvega tožbenega razloga v bistvu uveljavlja bistveno kršitev postopka, ker naj Komisija pri posvetovanju z upravljalnim odborom ne bi spoštovala postopka, predvidenega v členu 3(3) Uredbe št. 182/2011. Tožeča stranka je na obravnavi potrdila, da se prvi del prvega tožbenega razloga dejansko nanaša na bistveno kršitev postopka, kar je bilo zabeleženo v zapisniku o obravnavi.

a) Zatrjevana kršitev postopkovnih določb

74 V skladu s členom 195 Uredbe št. 1234/2007 Komisiji pomaga upravljalni odbor. V skladu s členom 3(2) Uredbe št. 182/2011 odbor sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.

75 Člen 3(3) Uredbe št. 182/2011 določa:

„Predsednik odboru predloži osnutek izvedbenega akta, ki naj ga sprejme Komisija.

Razen v ustrezno utemeljenih primerih predsednik skliče sejo najhitreje 14 dni po predložitvi osnutka izvedbenega akta in osnutka dnevnega reda odboru. Odbor svoje mnenje o osnutku izvedbenega akta poda v roku, ki ga predsednik lahko določi glede na nujnost zadeve. Roki so sorazmerni in članom odbora omogočajo, da čim prej in učinkovito preučijo osnutek izvedbenega akta in izrazijo svoja stališča.“

76 Komisija je pojasnila, da je postopek posvetovanja z upravljalnim odborom potekal takole. Komisija je 16. julija 2013, to je dva dni pred sejo upravljalnega odbora, članom upravljalnega odbora po elektronski pošti poslala dokument, naslovljen „EU Market situation for poultry“ (Razmere na trgu perutnine v Uniji; v nadaljevanju: dokument, predložen upravljalnemu odboru).

77 Med dopoldanskim delom seje upravljalnega odbora 18. julija 2013 je Komisija predstavila razmere na trgu perutnine. Popoldne, ko se je ta seja po 13. uri nadaljevala, je Komisija upravljalnemu odboru predstavila osnutek izpodbijane uredbe. Šlo je za standardno uredbo, v kateri so bile posodobljene le številke. Natančneje, šlo je za fotokopijo predhodne uredbe, v kateri so bile navedbe glede zneskov nadomestil prečrtane s svinčnikom.

78 O osnutku izpodbijane uredbe je nato potekalo glasovanje. Generalni direktor GD za kmetijstvo in razvoj podeželja je postopek samocertificiranja opravil še isti dan ob 15.46, da bi omogočil objavo izpodbijane uredbe v Uradnem listu naslednjega dne, da bi takoj začela veljati in se uporabljati.

79 Komisija je pojasnila tudi, da ima za določitev izvoznih nadomestil tako prakso od leta 1962.

80 Poleg tega je navedla, da v obravnavani zadevi države članice postopku in rokom nikakor niso nasprotovale.

81 Komisija navaja, da so razlogi za tako prakso, da se prepreči uhajanje informacij, motnje na trgu in špekulacije, ki bi škodovali finančnim interesom Unije. Navaja, da je predložitev osnutka ukrepov po 13. uri utemeljena s tem, da na podlagi člena 16 Uredbe št. 376/2008 zahteve za dovoljenje, za katero bi se štelo, da je bila vložena istega dne, ni več mogoče vložiti po 13. uri. Komisija meni, da je tako ravnanje absolutno nujno in da bi to, da vnaprej vedo za morebitno znižanje zneska nadomestil, gospodarskim subjektom – prek vnaprejšnje določitve nadomestil – omogočilo pridobitev ogromnih zneskov, kar bi bilo rezultat gole špekulacije in bi škodovalo proračunu Unije ter bi povzročilo resne motnje na trgih. Komisija tudi navaja, da so gospodarski subjekti obveščeni o ukrepih pred njihovo objavo prek različnih panožnih organizacij, ki stopijo v stik z nacionalnimi organi v svoji državi.

82 Tožeča stranka meni, da argumenti Komisije ne utemeljujejo predložitve osnutka izpodbijane uredbe šele med sejo in da se ne bi smelo domnevati, da obstaja tveganje za uhajanje informacij.

83 Tako je treba preučiti, ali je način, kako je Komisija ravnala pri sprejemanju izpodbijane uredbe, v skladu s pravili, določenimi v členu 3(3) Uredbe št. 182/2011.

84 Najprej je treba preučiti vprašanje, ali Uredba št. 182/2011 načeloma dopušča, da se osnutek uredbe upravljalnemu odboru predloži med sejo.

85 Člen 3(3), drugi pododstavek, prvi stavek, Uredbe št. 182/2011 določa rok najmanj štirinajst dni med predložitvijo osnutka izvedbenega akta in dnevom seje upravljalnega odbora, ki ga je treba upoštevati, „razen v ustrezno utemeljenih primerih“.

86 Torej je mogoče odstopiti od pravila o predložitvi osnutkov uredb štirinajst dni pred sejo upravljalnega odbora, pri čemer Uredba št. 182/2011 ne določa minimalnega roka, ki bi ga bilo treba spoštovati. Zaradi besedne zveze „razen v ustrezno utemeljenih primerih“, navedene na začetku prvega stavka člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011, ta prvi stavek ne nasprotuje predložitvi osnutka uredbe med sejo.

87 Drugi stavek člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011 določa, da upravljalni odbor svoje mnenje o osnutku izvedbenega akta poda „v roku, ki ga predsednik lahko določi glede na nujnost zadeve“. Tožeča stranka je na obravnavi v bistvu navedla, da iz te formulacije izhaja, da bi nek rok moral vedno obstajati in da rok ne more biti neobstoječ, zaradi česar bi bila predložitev osnutka uredbe, ki se sprejema na seji, na tej seji izključena.

88 V zvezi s tem je Komisija na obravnavi upravičeno navedla, da imajo tudi v primeru predložitve osnutka uredbe, ki se sprejema na seji, člani upravljalnega odbora vedno na voljo „trenutek“ za preučitev besedila. Tudi v primeru predložitve osnutka uredbe med sejo glasovanje namreč ne poteka hkrati s predložitvijo osnutka, temveč vedno po poteku določenega časa, najmanj nekaj minut ali nekaj četrtin ure. Predložitev med sejo ne pomeni, da ni roka za podajo mnenja upravljalnega odbora.

89 Tudi tretji stavek člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011, v skladu s katerim so „roki […] sorazmerni in članom odbora omogočajo, da čim prej in učinkovito preučijo osnutek izvedbenega akta in izrazijo svoja stališča“, ne nasprotuje predložitvi osnutka uredbe med sejo. Če namreč nekaj minut ali nekaj četrtin ure med predložitvijo osnutka uredbe upravljalnemu odboru in glasovanjem članom odbora omogoča, da preučijo osnutek izvedbenega akta in izrazijo svoja stališča, je tak rok lahko „sorazmeren“ v smislu tretjega stavka člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011.

90 Formulacija, da morajo člani upravljalnega odbora imeti možnost osnutek preučiti „čim prej“, je treba razlagati ob upoštevanju dejstva, da mora biti rok v skladu z isto določbo „sorazmeren“. Izraz „čim prej“ ne pomeni nujno, da mora biti osnutek uredbe upravljalnemu odboru predložen pred dnem seje.

Kadar je rok nekaj minut ali četrtin ure glede na okoliščine „sorazmeren“, je treba to predložitev šteti za predložitev, ki je bila opravljena „čim prej“ v smislu tretjega stavka člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011.

91 Iz zgornjih navedb je razvidno, da člen 3(3) Uredbe št. 182/2011 načeloma ne nasprotuje predložitvi osnutka uredbe med sejo.

92 Torej je treba preučiti, ali je pri sprejetju izpodbijane uredbe obstajala zadostna utemeljitev, ki je omogočala neupoštevanje štirinajstdnevnega roka, ki ga je treba spoštovati, „razen v ustrezno utemeljenih primerih“, in ali je predložitev upravljalnemu odboru v obravnavani zadevi članom upravljalnega odbora omogočila, da preučijo osnutek izvedbenega akta in izrazijo svoja stališča.

93 V zvezi s tem je treba najprej ponoviti, da je Komisija članom upravljalnega odbora dva dni pred sejo po elektronski pošti poslala dokument, predložen upravljalnemu odboru, to je predstavitev razmer na trgu perutnine. Ta dokument, ki ga je tožeča stranka predložila v prilogi k tožbi, je državam članicam omogočil, da so se seznanile z razmerami na trgu in si ustvarile svoja stališča o njih. Glede na vsebino tega dokumenta je bilo časovno obdobje med njegovim posredovanjem in sejo zadostno, da so se člani upravljalnega odbora lahko učinkovito seznanili z v njem navedenimi elementi, si ustvarili stališče o razmerah na trgu in pripravili morebitna vprašanja, ki jih bodo postavili Komisiji v zvezi s tem na seji upravljalnega odbora. Treba je navesti, da člen 3(3) Uredbe št. 182/2011 ne določa roka za posredovanje takih dokumentov. Štirinajstdnevni rok, določen v prvem stavku člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011, se namreč nanaša samo na posredovanje osnutka izvedbenega akta in predloga dnevnega reda.

94 Poleg tega je treba navesti, da je iz Priloge 9 k tožbi razvidno, da sta bila vabilo in dnevni red v zvezi s sejo upravljalnega odbora dne 18. julija 2013 poslana 3. julija 2013. Tožeča stranka ne trdi, da štirinajstdnevni rok med posredovanjem predloga dnevnega reda in sejo upravljalnega odbora, določen v prvem stavku člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011 v obravnavani zadevi ni bil spoštovan.

95 Člani upravljalnega odbora so od prejema dnevnega reda upravljalnega odbora vedeli, da bodo na dopoldanskem delu seje predstavljene razmere na trgu perutninskega mesa in jajc ter da bo po 13. uri upravljalni odbor lahko dal svoje mnenje o osnutku uredbe, s katero se določijo izvozna nadomestila za perutninsko meso. Zaradi te okoliščine so člani upravljalnega odbora imeli dovolj časa, da bi, če bi želeli, stopili v stik z zadevnimi gospodarskimi subjekti ali panožnimi organizacijami, da bi pridobili njihovo stališče o tržnih razmerah in znesku izvoznih nadomestil, za katerega menijo, da bi bil ustrezen, ali se prek javno dostopnih virov seznanili s tržnimi razmerami.

96 Poleg tega je predstavitev Komisije v zvezi s tržnimi razmerami na dopoldanskem delu seje upravljalnega odbora 18. julija 2013 dala državam članicam možnost, da izmenjajo stališča in da Komisijo prosijo za vsa želena pojasnila glede tržnih razmer.

97 Nazadnje, Komisija je osnutek izpodbijane uredbe predstavila v popoldanskem delu te seje. V zvezi s tem osnutkom je treba ponoviti, da je šlo za standardno uredbo, v kateri so bile posodobljene zgolj številke (glej točko 77 zgoraj). Iz Priloge 10 k tožbi je razvidno, da je bil osnutek izpodbijane uredbe, kakršen je bil predložen upravljalnemu odboru, fotokopija predhodne uredbe, na kateri so bili predlagani novi zneski nadomestil dodani na roko. Poleg tega je iz tega dokumenta razvidno, da so bile razen posodobitve zneskov nadomestil opravljene zgolj formalne spremembe, kot je posodobitev datuma in številke uredbe.

98 Edina informacija, ki je bila na popoldanskem delu seje 18. julija 2013 dodana informacijam, ki so jih člani upravljalnega odbora že poznali, je bil torej točen znesek nadomestil, ki ga je predlagala Komisija. Tako ni bilo potrebno, da bi rok, ki ga določi predsednik upravljalnega odbora, zadoščal za preučitev besedila uredbe, temveč je moral zadoščati za seznanitev z dejstvom, da je Komisija predlagala znesek 0 EUR, in za izoblikovanje mnenja o tem predlogu.

99 Glede na okoliščino, da so člani upravljalnega odbora imeli pred sejo dovolj časa, da bi si ustvarili mnenje o tržnih razmerah, in da so bile poleg tega tržne razmere predstavljene na dopoldanskem delu seje, so ti člani bili v položaju, da so lahko takoj dali mnenje o predlogu Komisije, da se znesek nadomestil določi na 0 EUR.

100 Poleg tega državam članicam nič ni preprečevalo, da od Komisije zahtevajo dodatna pojasnila in jo prosijo, naj natančneje utemelji svoj predlog, da se znesek izvoznih nadomestil določi na 0 EUR. Države članice so tudi imele možnost, da prevzamejo besedo in drugim članom upravljalnega odbora razložijo, zakaj menijo, da ta določitev na 0 EUR glede na tržne razmere ni utemeljena. Tožeča stranka ne trdi, da je kakšen član upravljalnega odbora želel prispevati k razpravi, pa mu je bilo to preprečeno, ker ni bilo dovolj časa. Komisija pa poudarja, da ni omejevala časa držav članic za razpravo in da je kot običajno odgovorila na vsa postavljena vprašanja.

101 Poleg tega je treba navesti, kot je pojasnila Komisija, ne da bi ji tožeča stranka glede tega nasprotovala, da noben član upravljalnega odbora ni ugovarjal predložitvi osnutka izpodbijane uredbe med sejo niti roku med predložitvijo izpodbijane uredbe in glasovanjem o njej.

102 Tožeča stranka je na obravnavi navedla, da ko so države članice dva dni pred sejo upravljalnega odbora prejele podatke o tržnih razmerah, bi lahko predvidevale, da bo Komisija glede na razvoj trga predlagala ohranitev zneska izvoznih nadomestil na isti ravni kot v predhodni uredbi. Po mnenju tožeče stranke naj bi dodatek števila nič na seji upravljalnega odbora vse spremenil.

103 V zvezi s tem je treba navesti, da ima član upravljalnega odbora – če v zvezi s predstavitvijo tržnih razmer, posredovano dva dni pred sejo, meni, da razvoj tržnih razmer ne utemeljuje spremembe zneska izvoznih nadomestil, in na popoldanskem delu seje upravljalnega odbora ugotovi, da Komisija predlaga, da se znesek nadomestil določi na 0 EUR – na podlagi člena 3(4) Uredbe št. 182/2011 možnost predlagati spremembe in zlasti predlagati, da se znesek nadomestil, določen v predhodni uredbi, ohrani nespremenjen.

104 Čeprav tožeča stranka trdi, da države članice niso imele časa, da se uskladijo, pa ne trdi, da je katera nasprotovala temu, da se osnutek izpodbijane uredbe uvrsti na glasovanje. Treba je navesti, da se države članice in ne tožeča stranka odločijo, ali potrebujejo več časa za medsebojno usklajevanje. Poleg tega je vsaka država članica imela možnost prevzeti besedo in drugim državam članicam pojasniti razloge, iz katerih meni, da določitev izvoznih nadomestil na 0 EUR ni utemeljena, in tako drugim državam članicam predlagati, naj glasujejo proti osnutku izpodbijane uredbe.

105 Tožeča stranka meni, da že samo dejstvo, da je generalni direktor GD za kmetijstvo in razvoj podeželja lahko postopek samocertificiranja opravil do 15.46 istega dne, dokazuje, da v zvezi z izvoznimi nadomestili ni bilo resne razprave.

106 Glede tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne more zahtevati, da člani upravljalnega odbora razpravam namenijo določen čas.

107 Komisija je pristojna, da predstavi tržne razmere in da članom upravljalnega odbora da priložnost, da postavljajo vprašanja in izrazijo svoja stališča o osnutku izvedbene uredbe. Kadar le malo držav želi postaviti vprašanje ali prevzeti besedo za predstavitev svojih stališč, se razprava lahko konča zelo hitro. To ne pomeni, da člani upravljalnega odbora niso imeli dejanske možnosti za izrazitev svojih stališč

v smislu člena 3(3) Uredbe št. 182/2011. Poleg tega je treba ponoviti, da so bile tržne razmere predstavljene in se je o njih razpravljalo na dopoldanskem delu seje upravljalnega odbora ter da se je popoldne razpravljalo zgolj o točnem znesku nadomestil, ki ga je predlagala Komisija.

108 Iz zgornjih navedb je razvidno, da je bil v obravnavani zadevi rok med predložitvijo osnutka izpodbijane uredbe in glasovanjem zadosten, da je članom upravljalnega odbora omogočil, da navedeni osnutek učinkovito preučijo in izrazijo svoje stališče.

109 Nato je treba ponoviti, da v skladu z drugim stavkom člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011 predsednik upravljalnega odbora rok za izdajo mnenja tega odbora določi glede na nujnost obravnavane zadeve.

110 Tožeča stranka je na obravnavi v bistvu navedla, da v nasprotju z okoliščinami, v katerih je bila izdana sodba z dne 14. januarja 1987, Nemčija/Komisija (278/84, Recueil, EU:C:1987:2), na katero se opira Komisija, v obravnavani zadevi ni bilo znatnih motenj trga, ki bi lahko utemeljevale predložitev osnutka izpodbijane uredbe šele na seji.

111 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Komisija res ni zatrjevala nujnosti v smislu, da bi bile tržne razmere take, da bi zahtevale urgentno spremembo zneska nadomestil. Take razmere bi poleg tega Komisiji na podlagi člena 164(2) Uredbe št. 1234/2007 omogočale, da znesek nadomestil spremeni v obdobju med periodičnima določitvama, in to brez posvetovanja z upravljalnim odborom.

112 Komisija je z izpodbijano uredbo opravila periodično določitev zneska izvoznih nadomestil in dejstvo, da je to točko na dnevni red seje z dne 18. julija 2013 dodala 3. julija 2013, dokazuje, da ni menila, da je podana posebna nujnost za prilagoditev zneska nadomestil.

113 Vendar, kot poudarja Komisija, periodičnost določanja izvoznih nadomestil ne pomeni, da na dan, predviden za določitev, ne more obstajati potreba po hitrem ukrepanju zaradi izjemne nujnosti.

114 Iz besedila drugega stavka člena 3(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 182/2011 je razvidno, da je predsednik upravljalnega odbora, torej predstavnik Komisije, pristojen, da ugotovi nujnost. Preučitev Splošnega sodišča je omejena na obstoj očitne napake pri presoji in zlorabe postopka (glej v tem smislu zgoraj v točki 110 navedeno sodbo Nemčija/Komisija, EU:C:1987:2, točka 13).

115 Ugotoviti je treba, da je postopek, ki ga uporablja Komisija, tak, da preprečuje vsako tveganje morebitnega uhajanja informacij. Predložitev osnutka uredbe, ki vsebuje številčne podatke, šele po 13. uri na dan glasovanja upravljalnega odbora in sprejetja izpodbijane uredbe namreč omogoča izogib vsakršnemu tveganju, da bi gospodarski subjekt, potem ko bi izvedel, da Komisija predlaga znižanje zneska nadomestil, lahko vložil zahteve za izvozna dovoljenja, v katerih se vnaprej določijo izvozna nadomestila, pri čemer bi se uporabili prejšnji zneski nadomestil. Kot je Komisija pojasnila, ima legitimni interes za izognitev takim špekulacijam, ki bi lahko škodovale finančnim interesom Unije. Postopek, ki ga uporablja Komisija, zagotavlja, da bo uredba, s katero se določi nov znesek nadomestil, lahko začela veljati naslednji dan po seji upravljalnega odbora in da se bo točen predlagani znesek razkril šele v trenutku, ko ne bo več mogoče vložiti nobene zahteve za nadomestilo, za katero bi se štelo, da je bila vložena tistega dne.

116 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Komisija v odgovoru na pisno vprašanje glede svoje običajne prakse navedla, da običajno njene službe svoj predlog glede zneska izvoznih nadomestil direkciji predložijo le dva dni pred sejo upravljalnega odbora in da se odločitev direkcije običajno sprejme v dnevu pred sejo upravljalnega odbora. Iz tega izhaja, da Komisija osnutka izpodbijane uredbe, ki bi vseboval predlagane zneske, ni mogla posredovati ob istem času kot osnutek izpodbijane uredbe, ker sama še ni sprejela odločitve o zneskih, ki jih bo predlagala. Komisija ima legitimen interes za tako ravnanje, da tako – tudi med periodično določitvijo izvoznih nadomestil – upošteva najnovejše podatke, dostopne vse do dneva seje upravljalnega odbora. Iz dokumenta, predloženega upravljalnemu odboru, je razvidno, da je

Komisija upoštevala zelo nedavne podatke. Tako ta dokument vsebuje preglednico v zvezi z izvoznimi dovoljenji za teden od 8. do 14. julija 2013, kar priča o posodobitvi podatkov nekaj dni pred sejo upravljalnega odbora.

117 Odločitve Komisije, da svoj predlog glede zneska izvoznih nadomestil sprejme šele v dnevu pred sejo upravljalnega odbora, ni mogoče grajati. Tožeča stranka poleg tega ni trdila, da bi Komisija svojo odločitev glede svojega predloga morala sprejeti prej.

118 Treba je navesti tudi, da posredovanje osnutka izpodbijane uredbe brez predlaganih zneskov ne bi imelo nobenega smisla. Izpodbijana uredba je namreč standardna uredba, v kateri so bile posodobljene samo številke, zato so države članice vnaprej poznale besedilo izpodbijane uredbe, razen kar zadeva zneske nadomestil.

119 Rok za mnenje upravljalnega odbora je bil torej sorazmeren in Komisija pri presoji nujnosti ni storila očitne napake niti ni zlorabila postopka.

120 Iz zgornjih navedb je razvidno, da Komisija ni kršila člena 3(3) Uredbe št. 182/2011.

[…]

B – *Drugi tožbeni razlog: kršitev postopka in nepristojnost* […]

201 Kar zadeva argument, da Poslovnik Komisije formalno ne določa, da je subdelegacija, dana leta 2004, leta 2013 še veljavna, ker so se pooblaščenci in pooblastitelji spremenili, je treba navesti naslednje.

202 Pooblastilo ali subdelegacija se ne da fizični osebi, temveč osebi, ki opravlja neko funkcijo, in sicer članu Komisije, ki je pristojen za točno določeno področje, ali generalnemu direktorju določene generalne direkcije. Zato ob spremembi osebe, ki opravlja neko funkcijo, ostane veljavno.

203 V nasprotju s tem, kar se zdi, da trdi tožeča stranka, ni treba, da Poslovnik Komisije izrecno določa, da dana subdelegacija ostane veljavna po spremembi oseb, ki so delovale kot pooblaščenec ali pooblastitelj. Namen možnosti dati pooblastila ali subdelegacije je namreč kolegij komisarjev ali zadevnega člana Komisije razbremeniti odločitev, pri katerih ni potrebno sodelovanje kolegija ali zadevnega komisarja. Namen odločbe o podelitvi pooblastila ali subdelegacije je razdeliti pristojnosti znotraj Komisije in ne gre za dokaz zaupanja, ki zadeva točno določeno fizično osebo. Razen če je izrecno odločeno drugače, nobena pristojnost ni podeljena *ad personam*. V obravnavani zadevi so se odločbe o pooblastitvi in subdelegaciji nanašale na člana Komisije, pristojnega za kmetijstvo in razvoj podeželja ter na generalnega direktorja GD za kmetijstvo in razvoj podeželja, ne pa na nekatere poimensko določene osebe.

[…]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družba Tilly-Sabco nosi svoje stroške, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

3. Evropska komisija nosi svoje stroške, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

4. Družba Doux SA nosi svoje stroške.

5. Francoska republika nosi svoje stroške, ki so ji nastali kot intervenientki v postopku za izdajo začasne odredbe.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 14. januarja 2016.

Podpisi